Ketabona | کتابونە
WWW.KETABONA.COM

ستری ژوند

ناول

جمال معصوم

DIGITAL LIBRARY
WWW.KETABONA.COM

Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

بسم الله الرحمن الرحیم

@Ketabona
DOWNLOADED
WWW.KETABONA.COM
info@ketabona.com

سترې ژوند

ناول

جمال معصوم

له شړئ می سر راوویست د غار له سوریو نه د سحر تته رڼا ښکاریده، شمع دانئ ته می وکتل هغی کی هم شمع نه وه پاتی، ټوله ویلي شوی وه ډاډه شوم چی سحر شو ی دی ستومانی می وویسته له شړئ می دوړه وویسته ومی ټوخل او بیرته می په خپل ځای سمه هواره کړه د اوبو نه می کوزه ډکه کړه بهر
ووتلم د سحر تته رڼا وه مخ ته می د اوبو لپه واچوله او اودس می وکړ اوبه ډیری ساړی وی سلګی یی رانه وویستی ولاړ شوم اسمان ته می وکتل خړو ګردونو پناه کړی وو پوی شوم چی بیګاه بیا ډیر باران وریدلی وو .خپلی جونګړی ته ننوتلم په جای نماز ودریدم په اخیری رکعات می سلام واړوو دعا می وکړه جونګړه کی تیاره وه شمع می بله کړه . له تاخچی می قرآن کریم راواخیسته یاسین می تلاوت کړ بیرته می پر خپل ځای کی کیښود . په نغری کی
می اور بل کړ توره چای جوشه می پری کیښوده لوګی می سترګی ترخی کړی . جونګړه توده شوه په رښتیا چی نن ډیر ساړه وو . شیبه وروسته می چای ځان ته تیار کړ . بیګاني د هوسئ ښکار کړ ي غوښه می هم توده کړه او په خوند می ناشته وخوړله .
لوښي می ټول کړل ، ویښته می غوړ او په ماته ښیښه کی ږمنځ کړل . دستکشی می پر لاسو کړي د بوټانو مزی می کش کړل د خوراکی توکو بکسه می شاته وتړله د ښکار سامان می هم راواخیسته.
 د جونګړی پرده می کش کړه . بهر راووتلم د جونګړی خولی ته می لویه تیږه ورادامه کړه ، ترڅو نور حیوانات
وردننه نشی . پاس می وکتل د نخترو په ونو هم لږه لږه واوره بریښیده .ښی لوري ته می وکتل د سپین غر لویه دره لا هماغسی به درز کی لاندی سیند ته روانه وه . د غره د لمني لاندی سیده یوه لاره وه چی ځنګله ته تیره شوی وه پری روان شوم . ما قدم وهه او د دغه ښکلی منظری ننداره می کوله . کله می چی د سپین غر لوړي څوکی ته وکتل نو روح می لا تازه شو . ځکه چی د لمر ژیړی وړانګی پری لګیدلي سترګی یی راته وبری ښولی. نن می روح تازه او خوشحاله وو . د نخترو له ونو د یو یو مرغه نغمه زما تر غوږه رارسیدله.
کله چی د غره له لمنی راښکته شوم نو مخی ته می مست سیند ولیده چی په

.موږ یو دواټساپ چینل کــانال لرو مینوالو په دې چینل کې یواځې ناولونه او لنډې کیسې درته وړاندې کوو
میسج وکــړئ صفر[0] اوه [7]صفر[0] درې[3] څلور اویا[74]څلور [54]پنځوس پینځه [25]ویشت میسج وکــړئ
خپل غرور او شور سره روان وو . ښکلی بتکی به پکي لمبو کوله یو نیم باز به هم په کوچنیو ماهیانو حملی کولی او پنجو کی به یی اوچتول . د سیند په غاړه وړی او لوئ ډبری وی خو منځ یي ډیر ژور وو نو د همدی له امله پری یو ښایسته پل جوړ شوی وو . د پل هخوا شین چمن او د ځنګل لاره وه . د پل پر منځ ودریدم او د ختیځ خوا د لوئ سپین غر نندارہ می کوله زړه می پدی یوازیتوب کی ډیر خوشحاله وو . ومی خندل او داسی می حسوله لکه دا ټول ښکلی طبیعت چی له ماسره غبږیږي او هر یو راته د خپل ښایست او ښکلا خبری کوی او زه داسی یم لکه دا می چی لومړی ځل وی چې دا ځای ګورم.
په پل واوختلم او د ځنګله په لور روان شوم په شین چمن روان وم دواړو خواوو ته مي قسم قسم وني راتلي او د ډول ډول مرغانو اوازونه می اوریدل. د نیم ساعت مزل وروسته ځنګل ته ورسی دم لاسی ساعت ته می وکتل نـهه نیمی بجی وی.
په ځنګله کی د ډول ډول میوو ونی هم وی لکه انګور، کېلی ، کجهوری او داسی نوری چی تر څنګ یی ډول ډول مرغان هم پکی وو چی ځینی یی وحشی هم وو.د لوږي احساس می وکړ د کېلو د ونې تر څنګ ودریدم خو د کېلو نه پکی بیزوګانی ډیری وی. یوه تیږه می پورته کړه چی ګوزار می پری وکړ نو بیا نو بیزوګانو ته خدای ورکړه زه یی په کیلو وویشتم کیلی می ټولی کړی له هغه ځایه لاړم یوی لوی ونی ته می ډډه ووهله کیلی می وخوړلی د اوبو غړپ می پسی وکړ .
ولاړ شوم پاس می وکتل د ونو ګڼوالي له امله اسمان پناه وو . روان شوم په لینده کی می تیږه کیښوده شاوخوا می وکتل د ونو تر شاه ډیر حیوانات ښکاریدل

ځینی واړه او ځینی غټ وو . مخامخ می وکتل یو کمچه مار سپینه سویکه تر خپی /پښي، نیولی وه او چغی یي وهلی لینده می پری په نښه کړه د مار سر زوړند شو
سویکی منډه کړه نژدی ورغلم مار په سر لګیدلی وو . زه مخ پر وړاندی روان وم سویکو او داسی نور حیوانات خپلو کی سره چغیدل . پاس می د خرما ونی ته وکتل ښایسته د طوطیانو جوړه پکی ناسته وه . زما طوطیان ډیر خوښیدل او تل می دا کوښښ کوو چی طوطیان ونیسم او خپله ژبه ور زده کړم او ځان سره یی ملګری کړم . خو تر ننه یی زه په نیولو نه ووم بریالی شوی . خو نن می قصد کړی وو .
د طوطیانو نیولو لپاره می جال او یو څه خواړه هم راوړی وو .د طوطیانو ښه ځای می په نښه کړ، هلته می جال هوار کړ او دانه می پری واچوله د ونې ډډه ته پټ شوم . یو څو دقیقی وروسته دوه طوطیان راغلل او د جال له پاسه کیناستل او د دانو په خوړلو یی پیل وکړ . کله چي ښه مینځ ته ورغلل نو د جال تار می ورو ورو راکش کړ . یو طوطی تری پر وهل او یو طوطی پکی ونښته . ورمنډه می کړه کلک مي ونیوه خپی می تری د جال نه خلاسی کړی. ډیر ورته خوشحاله شوم ښایسته طوطی وو ټول شین وو خو پر سر یی سره پاڼه وه او لکی کی یی یو څو بڼکی توری وې . طوطی تیری چغی وهلي له ځان سره می وویل یواځې دپښتو ناولونو کـــانـــال چینل کې ناولونه درته نشر وم
زما شمیره صفر اوه صفر دريې څلور اویا څلور پنځوس پینځه ویشت " ډیر مست یی ګرانه " په وړه قیچی می تري لږي لږي وزري قیچی کړي جال می راټول کړ او طوطی می له ځانه سره واخیسته .روان شوم وخت ته می وکتل ناوخته وو لږ انګور می راوشکول . ما او طوطی په ګډه وخوړل. د ماسپښین د لمونځ وخت وو، د اوبو چینی ته ورغلم د چینی په ترمو اوبو می اودس وکړ طوطی می له خپی وتړه په شین چمن کې مي لمونځ وکړ.
یوه بجه شوه . خوب راتله خوله می وازه وازه کیدله خیز می ووهه په شین چمن کی می یو ملخ ونیوه طوطی پری حملی وکړی طوطی می خلاس کړ د کار سامان می پر شاه وتړه لمن مي څنډ وهله او روان شوم د خوب لپاره می په

ونه کی ځای پیدا کړ. پدې ونه کی ما د ځان لپاره د خوب ځاي له لختو جوړ کړی وو او هره ورځ به پکی ویده کیدم .له نورو وحشی حیواناتو څخه پاکه وه . ونی ته وختلم د خوراکی سامان بکسه مي په ښاخ کی زوړنده کړه طوطی می له خپې وتړه لاندی ځکه نه مالستیدم چی نور د خطرناکو حیواناتو ویره هم وه . ډیر وخت آرام می وکړ یو وخت م گی طوطی پر پوزه ټونگی وهلی سترگی می خلاسی کړی . یو غټ ځاځکی می پر مخ راولویده اسمان ته می وکتل توره وریځ پري خوره وه . ساعت ته می وکتل د تلو وخت مي وو. باران هم شروع شو ناوخته راته بریښیده. طوطی می له ځانه سره واخیسته د خپل ښکار ځای ته لاړم چیرته چي لویو حیوانانو ژوند کوو . د ونی تر شاه ودریدم یوه هوسی می په نښه کړه بسم الله مي وویله . غشی می ورخوشی کړ هوسۍ ولویده الله اکبر مي

ناول نشرونکی (انقلابي اشناء) وویل ، ورمنډه مي کړه چاړه می پري تیره کړه هوسۍ می له هر سه

پاکه کړه غوښه مي وړه وړه کړه.زه په دی کار کی له ډیرو کلنو راهیسی بلد وم چل می یاد وو . غوښه می له ځانه سره بکسه کی واچوله ناوخته وو باران هم اوریده د ځنگل نه راووتلم تر څو چی د ځنگل نه راوتلم نو د کالیو نه مې اوبه څڅیدلي.

د سیند نه واوختلم شیبه وروسته جونگړي ته ورسیدم د جونگړی له خولی می تیره کش کړه ډیر یخ می شوی وو . لاسونه می کنگل وو داسی تیاره وه لکه ماښام، جونگړی ته ننوتلم توره تیاره وه پرده می کش کړه لړه رڼا شوه طوطي مي یو څنگ ته وتړه. د ښکار سامان او غوښه می په خپل ځای کی کیښودل. مخ لاسونه مي ومینځل کالي مي بدل کړل یوه شمعه مي ولگوله. پرده می کش کړه لږه شیبه کي مي ځان تود کړ بیا مې د مازیگر لمونځ وکړ . وروسته له جونگړي څخه ووتلم له ځانه سره مې یو گوټک تار واخیسته بهر باران په ودریدو وو لویدیځ لور ته د شین اسمان رڼا خوره وه لگیا شوم لښتي مي راپیدا کړي او ښه شیبه وروسته مي یوه گلالی پنجره د طوطی لپاره جوړه کړه .
طوطی می پکی واچوو یوه شیبه همدسی پر ځمکه ناست وم یخ باد لگیده

ښکلی یخه وږمه وه ساړه ډیر وو خو ژمی هم نور په تیریدو وو مخامخ می شین آسمان ته کتل سوچ کی ډوب وم. شیبه وروسته تیاره خوره شوه . ناوخته وو د ماښام لمونځ می وکړ نوري شمعی می هم ولګولی رڼا ډیره شوه د ښکار غوښه می راواخیسته له مینځلو وروسته مې وړه وړه کړه ، نغری کی می اور بل کړ دیګ کی می واچوله او د اړتیا وړ مواد می پکی واچول . سه وخت وروسته مې د پخي شوی غوښی بوئ حس کړ اور مي بند کړ پسي . د ماسخوتن لمونځ وروسته مي ډوډي وخوړله ، لوښی می ټول کړل . طوطي مي هم موړ کړ خوب ځای می تیار کړ تر ډیره په خپله بستره کی ویخ ناست وم . طوطی می په لاس کی مخي ته نیولي وو . ما او طوطی شمعی ته کتل بیا شبیه وروسته مي طوطی ته وکتل سترګی یی پټی پټی کیدلی زه مسکی شوم ومی ویل " طوطی ګله! دومره ژر خوب دراغی؟"
شمع می پو کړه . طوطی می پنجره کی واچوو او زه هم ویده شوم.
ژوند همداسی تیریده او د یوازیتوب احساس می ورو په ورو کمیده د طوطی سره به می ډیر ساعت تیر وو . او خبري به می ورسره کولی د
خوراک به می ورته ډیر پام ساته له ځان سره به می ځنګله ته هم بوتله . په کم وخت کی راسره ډیر بلد شه . اول می په شپیلي بیا می په خبرو راوسته کله چی طوطی خبری زده کړی نو د خوشحالی او ساعتیري یوه وسیله می وګرځیدله . ما به
له ځانه سره ویل " کاش چی زه هم طوطی وی دا حیوانات څومره رحمدله او زړه سوانده دی" ما به طوطی ډیر نازوو مینه به می ورکوله او طوطی باندی هم زه ډیر ګران وم . زه به یی چی کله یواځی ولیدم نو زړه به یي راباندي خوږیده.
ناول وړاندې کوونکئ (ســـالاروو)
ماسره به کیناست ټوکی او تمثیلونه به یی راته کول تر څو ما خوشحاله کړی . ډیر شوخ هم وو زه به یی فکر کولو او پریشانی ته نه پریښودم، تر نیمو شپو به سره ناست وو کله به مو چي جونګړه کی اور بل کړ نو زه او طوطی به ورته ناست وو او طوطی به ماته د خپلی کورنی خوږی او ترخی خاطری

ویلی . دی طوطی صرف دومره ارمان درلوده چی وزري يي بيرته غټي شی. .
.....

.
کله به چی طوطی د خپلی کورنی په اړه خبری پيل کړی زه به ورته خجالت شوم . او په زوړند سر به می طوطی ته وويل " ما وبښه ماله تا سره ډير ظلم وکړ ته می له خپلی کورنۍ څخه راجله کړی او د ځان په څير می يوازی کړي ما په تا ظلم وکړ " طوطی به په ځواب کی داسی ويل " ته ولی ببښنه غواړی هر څه چی وو هغه تير شو او اوس زه له تاسره ډير خوشحاله يم چی ستا ناول وړاندي کوونکۍ (انقلابي اشناء)
غوندی مهربانه شخص ته په لاس ورغلی يم او تاته می خوښی درکړه په رښتيا چی ته سل په سلو کې له نورو انسانانو څخه ډير مختلف يي ځکه که نورو انسانانو ته په لاس ورغلی وای نو تر ننه به مشکله وه که زه ژوندی پاتي وم، اوس که می خپله کورنۍ هم پيدا کړم نو تا به يواځی پرينږدم خو افسوس چی زما کورنۍ نه بلکي ټول طوطيان د انسانانو نه کرکه لری خو کاش چی په دی پوه وای چی انسانانو کی هم داسی کسان شته چی د هر چا حق پيژني " ما چي د طوطي دا خبري واوريدي نو ډير زيات حيران او خوشحاله شوم مننه مي تري وکړه.
يوه شپه چې غوښتل مو د جونګړی نه بهر اور بل کړو او مجلس وکړو ځکه چی هوا يو سه ماته شوی وه . تور اسمان وو د غميو په څير پکی ستوری ځليدل او تور اسمان کي نرۍ سپوږمی زوړنده ښکاريده نری شمال لګيده .
ما له جونګړي څخه د لرګيو دړې راواخيستی طوطی لګيا وو په مښوکه کی يی وړی لختی راټولولی هر څه مو برابر کړل اور مو بل کړ طوطی اسمان ته وکتل او ويويل " دا آسمان د شپی څومره ښايسته ښکاری " ما وويل " له موږ څخه خو دا ستوری هم ښه دی " طوطی وويل " ولی؟ دی سره زما سترګی له اوښکو ډکي شوی طوطی وويل " څه خبره ده کاش چی ما دا خبره ما نه وی کړی چی ستا سترګی می نمجنی کړی ” ددی خبری سره طوطی يو

 څه په فکر کی ډوب شو تر اوږدی چوپتیا وروسته طوطی رانه یوه پوښتنه وکړه او راته یی وویل "آیا ته کورنی لري ته د کله راهیسی دلته اوسیږی تر کومه ځایه چی زه پوهیږم ټول انسانان خو هم ځانته کور او کورنۍ لری ګډ ژوند کوی آیا داسی نه ده ؟ که وی نو ستا کورنۍ څه شوه ؟ " ددي پوښتني په اوریدو سره مي ټکان وخوړه دا لومړی ځل وو چی داسی پوښتنه رانه یو چا وکړه طوطی هم نور په ما شکی شوی وو ددی پوښتنی سره یی زما د ټول تیر عمر غمجن وختونه را انځور کړل په سر می دروند درد شو له سترګو می بي واره اوښکی روانی شوی خپل پلار، مور، ورور او خور یی یو یو راته انځور شول دا هغه څوک وو چی ما یی تر ننه په هیرولو کی فکر کوو چی څنګه یی هیر کړم خو زما دومره خواري په دي پوښتني سره په اوبو لاهو شوه .

طوطی چی زما دا حالت ولیده نو ورخطا شو څه یې نشو ویلی خو زما د ځواب په تمه یی راکتل اخیر یی هم صبر ونه شو کړای او ویې ویل " ولی کومه پیښه شوی او که زما پوښتنه بی ځایه وه هیله کوم ما ته ووایه هله " طوطی ته می سترګی ورواړولي ورته مي وویل " نه ګرانه ستا پوښتنه په ځای ده په رښتیا چی هر انسان کور لري کورنۍ لري ګډ ژوند لری روزمره کارونه لری خو زه ډیر یو بدل انسان یم زما کورنۍ اخ طوطی ګله ! دا یوه اوږده کیسه ده دا چی زخمونه می تازه شول نو که غواړی خپل د زړه براس به درته بیان کړم " طوطی وویل " هیله کوم ما یوه کړه ما خو تاته د خپلی کورني په اړه څومره ډیر معلومات درکړي ته هم راته د خپل ژوند کیسه ووایه . ما وویل " " ښه نو سمه ده دا یوه غمجنه کیسه ده غوږ شه راته، موږ په یوه کلی کی اوسیدو . اه څومره د ښکلګانو ډک کلی وو !! ما یو مشر ورور درلوده کوچنۍ خور ، مهربانه مور او پلار می درلودل په ښکلي کلی کي مو ژوند تیره وو . پلار می یو دهقان وو د پټو ټول کارونه به یې په خپله کول زه او زما ورور یي تعلیم ته هڅولو او پلار به می ډیر راته داسي ویل، ګرانو بچو زه نه غواړم چی ژوند مو زما په څیر په کړاوونو او تکلیفونو کی تیر نشی او دا واړې سترګی مو د تعلیم له خوږو ړندی پاتی نشی . زه په دی ویاړم چی په تاسو تعلیم کوم تر څو تاسو په راتلونکی کی خپل هیواد ته خدمت وکړی،،

پلار جان می موړ دواړو ورونو ته له مخکی ښه پوهنځي انتخاب کړی وو .
.موږ یو دواټساپ چینل کــانال لرو مینوالو په دې چینل کې یواځې ناولونه او لنډې کیسې درته وړاندې کوو
میسج وکړئ صفر^{0} اوه ^{7}صفر^{0} درې^{3} څلور اویا^{74}څلور ^{54}پنځوس پینځه ^{25}ویشت میسج وکړئ
کله به چی له مکتب نه کورته راغلو نو پلار به می ناری کړی " هغه دی زما ډاکټر او انجینر زامن راغلل " مور به مې په مهربانه ژبه ورته وویل " وسړیه ماشاء الله وایه چې د نظره یی راته نکړی"
موږ دواړه وروڼه په مور او پلار ډیر ګران وو زموږ په روغتیا او خوشحالی به من من غټیدل او خپل ارمانونه به یی د ګل په څیر غوړیدل . ما او ورور او خور به می یوځای هر ډول لوبی کولی په مازیګر کی به مو په شنو پټیو کی سابه کول . کله به مو د شفتلو له ډنډرو څخه بنګړي جوړول . موږ ته پلار یو طوطی هم اخیستی وو چی ټول ستا په شان وو ملاخان به مو ورته رانیول ټوپونه به مو پسی وهل"
د سترګو اوښکی می پاکی کړی او اسمان ته می وکتل سپوږمۍ لا هماغسی ولاړه وه پوزه می کش کړه ستونی می تازه کړ طوطی وویل " ښه نو بیا " ما وویل " زما له وړوکوالي څخه طبیعی منظری ډیری خوښی وی نو الله ج هماغسی ښکلی کلی هم راپه برخه کړی وو زمور کلی د یو مست سیند تر څنګ وو چی د کلی ځینو ځوانانو به په اوړی کی پکی لامبل او نورو به یي سیل کوو.
کله به چی شپونکیانو رمی له څرولو څخه راوستی نو زموږ د کلي د سیند په اوبو به یی خړوبولی، د سیند پوری خوا ته یوه د رڼو اوبو چینه هم وه چی هر مازیګر به پری د انجونو بندار جور وو . یو ښوونځی هم د کلی څخه لږ یوی خواته وو چې د پوخ سرک لاره ورته تللی وه، پدی سرک به ډیری وخت غټ او واړه موټرونه تیریدل چی دا سرک ښار او کابل ته هم تیر شوی وو. .موږ یو دواټساپ چینل کــانال لرو مینوالو په دې چینل کې یواځې ناولونه او لنډې کیسې درته وړاندې کوو

میسج وکړئ صفر[0] اوه [7]صفر[0] درې[3] څلور اویا[74]څلور [54]پنځوس پینځه [25]ویشت
میسج وکړئ

ښه می په یاد شی چی زما عمر به تقریبا ۹ کاله وو یوه ورځ مي ورور ډیر ناروغ وو مکتب ته نشو تلی د شپی یی تبه وه . پدی ورځ موسم ډیر ښایسته وو، د پسرلی ورځی وی نری نری باران وریده ، ما د سهار چای وخښه دا زما اخیری چای څښل وو د خپلی کورنی سره او وروستی دیدن می وو خو زه څه پوهیدم چی په یوه ورځ کی به زما د ژوند پاڼه دومره تغیر وکړی چي ما یي تر ننه هم فکر نه وو کړي، کله می چی چای وڅښه پلار جان راته لسګون په جیب کی کیښوده او راته یی وویل " عکیفه زویه نن دی ورور درسره نشی تلی مکتب ته، بیګاه یی سخته تبه وه د مشال له ښوونکي سره وګوره چی غیر حاضر یی نه کړی ما وویل سمه ده بیا می پلار په تندی ښکل کړم یواځي دېښتو ناولونو کـانـال چینل کې ناولونه درته نشر وم
زما شمیره صفر اوه صفر درې څلور اویا څلور پنځوس پینځه ویشت
مور مي راته غوړه ډوډی په پلستیک کی واچوله او بکسه کی یی راته کیښوده او راته یی وویل ګوره عکیفه په سرک چی تیریدی نو پام ډیر کوه د نن سبا موټروانان موټر په هوا چلوي"

اه!! هاغه څومره ښه وخت وو چی د پلار او مور د مهربانئ او شفقت تر سیوری لاندی وم، دا می وروستئ دیدن وو د مور او پلار سره بیا می تر ننه پوري ونشو لیدلی.
طوطي ګله له کور څخه ووتلم خور مي راته دروازه کی راکتل لاس مو یو بل ته خوروو، د پټی په نرئ پوله روان شوم، آسمان خړي وریځي پناه کړی وو او نری نری باران تري راوریده، په پټیو کی شفتله رسیدلي وه، ډیر شبنم پري پروت وو، په ویالو کی لپه لپه اوبه روانی وی د توتانو له ونو څخه د مرغیو نغمي اوریدل کیدی، مکتب ته په تلو تلو کي می همداسی ننداره کوله، چی د کلی سرک ته ورسیدم سرک لا هماغسی د موټرو له شغ او پغ څخه خالی نه وو، ځکه عمومی سرک وو زمور ښوونځی د سرک چپ لوري ته وو.

په ويالو کې لپه لپه اوبه رواني وې د توتانو له ونو څخه د مرغيو نغمي اوريدل کيدی، مکتب ته په تلو تلو کي می همداسی ننداره کوله،
چې د کلی سرک ته ورسيدم سرک لا هماغسی د موټرو له شغ او پغ څخه خالی نه وو، ځکه عمومی سرک وو زمور ښوونځی د سرک چپ لوري ته وو"
طوطي ته مي وکتل سترګی يی پټي پټي کيدلی مخي ته پروت انګار هم په ايرو بدل شوی وو. طوطیوويل " نوره کيسه به بل وخت وکړی ناوخته دی خوب راځي او ستا هم حالت ښه نه ښکاري" ولاړ شو جونګړي ته ننوتو يوه شمع می بله کړه د خوب ځای می سم کړ او ويده شو.
يو وخت مي د طوطی غږ واوريده سترګی می خلسی کړی طوطی لګيا وو د يو شوپرک سره يی لوبی کولي. ناشته مو وکړه د سيند غاړی ته راښکته شو، زموږ څخه مخکی شپونکيان د سيند غاړې ته راغلی وو او په لوړ غږ يی لنډۍ زمزمه کولي داسي لکه هيڅوک يي چي هم نه وي ليدلي او په يوازيتوب کي له خپلي زمزمي نه خوند اخلي. طوطی می پر اوږه ناست وو،
اسمان هماغسی خړه بړستن پر تن کړی وه .يو شپونکی رانيږدي شو په لاس کی يی شپيلي وه راته يی وويل " دلته څه کوي "ما وويل " زموږ همدلته کورونه دی د سيند غاړې ته د سيل لپاره راغلی يو " شپونکی شاوخوا وکتل اوږي يی پورته واچولی شونډي يي ببری کړی . بيا يی وويل " ځوانه شپيلی دی زده ده ما وويل " هو ولی نه که سمه مي ونه غږوله نو بده به يی هم ونه غږوم "شپيلۍ می تری واخيسته په شين چمن کی می پلتۍ ووهله شپونکی راته مخی ته کيناست پاس آسمان کی اوږده قطارونه د مرغانو روان وو .
شپيلي می ورو ورو شروع کړه د شپيلۍ غږ می ورو ورو تيزوو چی پدي .
.
ښکلی طبيعت کی يي انګازي جوړی کړی، پوره پنځه د قيقی می وغږوله، شپونکی سر ښکته کړی وو او په سوچ کی تللی وو لکه يو درديدلي عشق چې انځور په ذهن کي جوړوي، کله می چی شپيلۍ بس کړه شپونکی له سترګو اوښکی روانی شوي او وي ويل " وه څومره يو دردونکی غږ دی تري

راوويسته " ما ورته وويل " په رښتيا چې دردونکی غږ وو خو ستا سترگی ولی
نمجني شوی " راته يی وويل " دا يوه دردناکه کيسه ده تير شه تری " ما
وويل " نا هله ژر کوه ما هم پوه کړه " شپونکی سر ښکته کړ راته يی وويل "
ته چې دومره شله يی نو سمه ده زما کيسه د مينی کيسه ده هغه دا چې، کله
زه ماشوم وم زما يوه ملگری وه چې زموږ همسايه هم وو، زه په هغی گران
وم او هغه په ما ډيره گرانه وه خو هغه وخت مو مينه نه حس کوله کله چې
سره لوئ شو نو بيا به مو چې يو بل نه ليدل نو درد به مو په زړه کی
احساسوو خو لنډه دا چې هغه به راپسی ډيره زوريدله، مور راته د واده خبره
وکړه زه پری خوشحاله شوم همدا همسايه مې ور په نښه کړه، مور مې
خوشحاله شوه او همسايه کره په مرکه ورغله، هغوی ورسره ومنله خو ځينو
د پښتو د بد رواجونو په اساس ځيني شرطونه يي پر موږ کيښودل چې پلار مې
د هغی وسه نه درلوده نو هماغه وو چې مور مي راته وويل له دی به تير شو
خو زما زړه او مينی کله منله خپلی مينی به هم راته زاری کولی چې هيله کوم
ما مه پريده نو هماغه وو چې کور کی مې تولو ته وويل چې زه به هيڅکله له
دی تير نشم که په هر قيمت وي زه به يی خپلوم، نو بيا مې د يو چاسره ترکی
ته په قاچاقی لاره د تلو پلان ونيوه مينی او مور مې ايجازه نه راکوله خو زما
زړه هم صبر نه کوو نو هماغه وو چې خپلي رمي مو خرڅي کړي او په روپو
يي ترکی ته روان شوم کله چې ايران ته ورسيدم نو ډيری بدی ورځی مې
وليدی تر څو چې له ايرانه وتلم نو دری مياشتی تيری وي هلته مې ترکيه کې
دوه کاله مزدوري وکړه بيا يی ونيولم هلته مي ډيری روپي گټلي وی خو کله
چې خپل هيواد ته ورسيدم او خپل کلی ته راغلم او کورته ننوتلم ټولو ستري
مشی راکولو سره ژړل خو زه نه پوهيدم چي دا ژړا د کوم درد احساس وه،
پلار ته مي روپئ وسپارلي، زړه مې ډير خوشحاله وو زما د مينی مور او
پلار زما لپاره ستړي مشی ته راغلل خو زما مينه ورسره نه ښکاريده پوښتنه
مې تري هم نشوای کولی سودا مې شوه د ميني ليدو ته مې ډيره تلوسه وه
چې هغه به اوس څنگه وی دوه ورځی پس مې مور ته د خپلی مينی د مرکی
خبره ياده کړه مور مې په ژړا شوه خو بيا يی هم راته څه ونه ويل خو دومره

یی راته وویل " بله ورځ به لاړ شو "خو زما زړه کې سل او شل خبری راتلی خو څه می نشوی ویلی د پخوا په څیر د خپلی مینی د دیدن ځای ته لاړم چرته چی به مخکی ما له خپلی مینی سره ملقات کوو کله چی هلته لاړم تر ډیره ولاړ وم خو مینه می نه ښکاریده فکر مي وکړ شاید نن یي سه کار ډیر وو ځکه رانغله په همدي خبرو مي ځانته ډاډ ورکوه، مابښام ناهیلی زړه بیرته راستون شوم کله چی له هغه ځاي نه راتلم هماغه د مینی کوچنی ورور می مخی ته راغي موقع مي وموندہ چی اوس به تری د مینی پوښتنه وکړم خو کله می چی تري پوښتنه وکړه هغه په ژړا شو له سترګو یې غټې غټې اوښکې په غومبرو لاري جوړي کړي او راته یی وویل " ته لا خبر نه یی ببئ می یو کال وړاندي مړه شوي "کله می چی دا واوریده بدن می زیږ زیږ شو د سر ویښتان مي نیغ ودریدل لړزه راباندی راغله، ماشوم په خپله مخه لاړه چی کورته راغلم مور می په حالت پوه شوه د مینی کیسه یی راته وکړه ویلی چی ته کله له دې ځایه لاړی نو هغه تا پسی ډیره زوریده نور یي دریسی ژیری شو رنګ یی الوتی وو کله چی ډیره خرابه شوه نو هغه یی روغتون ته بوتله کله یی چی معاینی پای ته ورسیدي نو ډاکترانو ورته ځواب ورکړ چی ددی د ستونی سرطان دی د ښه کیدو چانس یی نشته کورته یي بوځئ، الله ﷻ دی پری ورحمیږي نو له هغي وروسته یوه اونی یی وزغمل او بیا وفات شوه خو له دې دنیا نه یي په تلو تلو کی زوئ جانه ستا نوم اخیسته"

کله می چی د مور خبری واوریدی نو ډیر بد تاثیر یی راباندی وکړ ټول ژوند مي په خاموشئ او سوچونو کي تیروه مور او پلار مي راته ډیر خواشیني وو د تسلیت خبري به یي راته کولي زما زوق پسي به ګرځیدل نو هماغه وو چي بیرته مو د کوچانو ژوند پیل کړ او رمي مي پلار بیرته واخیستي ځکه چي زما رمي پییل ډیر خوښیدي زما د پام غلطولو لپاره یي واخیستي او بله داچي نه مو کوم بل کار وو چې ګټه یي راته کړي وه .نو ځوانه اوس مي لږ ساعت ددي طبیعت له منظرو سره تیر دي ځکه زما د میني هم ښکلي طبیعت ډیر خوښ وو "پدي وخت کي شپونکي سر ښکته کړ بیا د خپلي رمي لور ته وکتل شپونکي ډیر له ژونده ناهیلي ښکاریده تسلی مي ورکړه او غوښتل می چی د

شپونکی زړه لړ ښه کړم نو طوطی ته می ایشاره وکړه چی خپلی نخری دی وربښکاره کړی تر څو هغه وخاندي .طوطی می له اوړي راټوپ کړ د شپونکی مخی ته کیناسته او په ګډا یی شروع کړه چی ورسره یی غړونه هم کول .
شپونکی چی ورپام شو نو خوله یې له خندا ډکه شوه طوطی ته یی کتل اوبیا یي وویل " وه طوطی ته خو له نخرو ډک یی هم ګډیږي او هم خبری کوی"
یو څو شیبی طوطی خپله کومیډي وکړه، بیا شپونکی په انعام کی پلی ورکړل او ماته یی یوه نوی شپیلۍ راکړه ما تری مننه وکړه او ورته مي وویل "
ورورہ ما وبښه هسی می ستا حالت په دی دردمنه کیسه خراب کړ ومی ښه " هغه مسکی شو مننه یی وکړه او ولاړ شو خپله رمه یی مخکي کړه او روان شو په تلو تلو کي یې ما او طوطی ته لاس خوزوو د خداي په امانۍ په توګه .
کله چی هغه لاړ موږ د سیند خواته ورنیژدی شو شوخ شمال می د تندی ویښتان زنګول د سیند اوبو کی ښکلی بتکي ناستی وی په چمن کي کیناستو یوه کوچنی تیږه می سیند ته ګوزاره کړه د سیند په اوبو کی وړي وړي څپي جوړي شوي طوطی راته وویل " هغه د تیري شپي ستا د ژوند کیسه نه راته کوي؟ " !ما تري پوښتنه وکړه " ښه رښتیا موږ تر کوم ځایه رارسولی وه " طوطی وویل " تا چی ویل زموږ مکتب د سرک چپ لوری ته وو همدی ځایه پوری دی راته ویلی وه.
ما وویل " ښه نو کله چی ښونځی ته راورسیدم نو غوښتل می له سرکه تیر شم موټر تیز یو بل پسی تیریدل اخیر می یو لوری ته د سرک خالیګاه پیدا کړه د یوی خوا یی تیر شوم نو د چپې خوانه یو موټر می ولیده چی تیز راروان وو له ما یی هر سه خطا کړل په لاس می ایشاره ورکړه خو هغه د سحر په مستۍ مست وو موټر کی یی سندره چالانه کړی وه چی تر څو تیریدم نو یو درز مي لړ واوریده نور نو په ځان نه وم پوه شوی، نوره کیسه راته موټروان داسي وکړه هغه ویل " کله می چی ته په موټر ووهلي نو حالات دی ډیر خراب وو له پاسه دی بدن لړ ښه وو خو له پزی او غوږونو نه دي وینه روانه وه په غیږ کی می راپورته کړی موټر کی می روغتون ته بوتلی خو دوه روغتونونو ونه منلی ویل یی چی ستا حالات بیخي نه دی ښه کله می چی کابل روغتون ته

بوتلی او بستر مي کړی ډاکترانو ستا په اړه مشوره وکړه تر څو ستا د سر عملیات وکړی ځکه چی سر دی ډیره سخته ضربه خوړلی وه او د سر رګونه دي زیانمن شوي وو ما(موټروان) خپلی کورنی ته زنګ ووهه ټوله کیسه مي ورته وکړه خو ما نه ته پیژندلي او نه ستا کور راته معلوم وو.ټولو کورنی می د ماسپښین دوه بجې روغتون ته راغله ډاکترانو رانه ګوتی ولړولی ځکه د سر عملیات کی هر سه پیښیدلي شول . عملیاتو خونی ته یی دننه کړی موږ ټولو لاسونه خداي ته لپه کړی وو .دری نیمی بجی وی چی د عملیات ښوني نه یی اجل واتې ته وخیژولی ډاکترانو ویل عملیات یي تیر شو خو که روغ نه وو نو ده کی به دوه ناروغی پیدا کیږی یوه دا چی دده په ټوله د ذهن حافظه له لاسه ځی بله دا چی دا به هیڅوک ځانته نه پریدي او یوازیتوب به یی خوښ وی او دا ناروغی یي شاید دری یا څلور کاله وخت ونیسي بیرته به ورو وروښه کیږي .

موټروان ویل راته موږ ټول درنه راتاوو وو دعاګانی مو کولی ”

تر همدی ځایه کیسه راته موټروان کړی وه او کله چی په هوښ شوم او سترګی می وغړولې داسی می حسوله لکه اوس چی دي فاني دنیا ته راغلم داسی وم لکه اوس چی یو ماشوم پیدا شی نه څه پیژنی او نه په څه پوهیږي هر څه راته نوي ښکاریدل او د ډاکټر په وینا ما خپله حافظه له لاسه ورکړی وه .مخي ته می پوخ ځوان ناست وو نري وچ کلک وو ږیره او بریط ییبواځې دېښتو ناولونو کــانـال چینل کې ناولونه درته نشر وم

زما شمیره صفر اوه صفر درې څلور اویا څلور پنځوس پینځه ویشت خریلی وو .دا هماغه موټروان وو چی په موټر یي وهلی وم .خو هغه وخت زه څه پوهیدم کله یی چی زما سترګی خلسی ولیدی ځوان خپلو نورو کسانو ته ور غږ کړ " راشی هلک په هوښ شو " شیبه وروسته یو په عمر پوخ سړی او یوه ښځه راغله ټول رانه راتاوو وو . د ویری احساس می بیخي ډیر وو .شیبه وروسته یو سپینی چپنی والا چی عینکی یی په سترګو وې کوټی ته راننوت .کله چی هغه رانیږدي شو نو نورو ورته ډاکټر ویل زما بدن لړزي واخیسته چغه می کړه " تاسو څوک یاست زه چرته یم " ما همدا

چغی وهلی ټولو راته ویل آرامه وسه خو ما ډیر بد حال شروع کړی وو .
ډاکټر راته وویل د ده خوارکی عمر کم وو خپله حافظه یی له لاسه ورکړی ده.
ځنګ کی می ناستو کسانو چغی کړی او ژړل یی .زما حالت بیخي خراب وو
.ډاکټر ورته وویل تاسو بهر لاړ شئ ټول بهر ووتل د
ټولو ځیری راباندی بدی لګیدلی په خپل واک کی نه وم ما هماغسی چغي
وهلي ډاکټر نرس ته ایشاره وکړه نرس یو سیرون ډک کړ .شیبه وروسته
مي د ستني درد حس کړ نور نو په ځان نه وم پوه شوي، سترګی می پټي
شوی بدن می سست شو.
موټروان په سوچونو کی ناست وو د خپلی کورنی سره، زما په اړه یی
فکرونه کول خو اخیر یې خپل مور او پلار ته ویلي وو " زه ماشوم په دی
بد حال کی خپلی کورنئ ته نشم سپارلی تر څو چی دی بیرته خپل عادی
حالت ته نه وی راغلی "د موټروان پلار وویل " سمه ده خو دا به ډیر وخت
نیسی ” مور یي وویل " دده خوارکی ژوند خو لاړه تباه شو سل واری می
درته ویلی چی هلکه دا بلا مړی موټر دی لږ په حوصله چلوه تا تری د
څلورو ټیرو جاز جوړ کړی وو " موټروان سر ښکته کړ او په څوکۍ کی یی
ډډه ووهله خپل ضمیر ته ډیر ملمته وو.
زما په روغتون کی لس ورځې هم تیري شوي زه موټروان او د هغه کورنۍ
سره لږ سه بلد شوی وم ډاکترانو رخصت راکړ .موټروان چی ځلند نومیده
له ځانه سره موټر کی کینولم د ځلند مور چی یوه مهربانه ښځه وه هغه هم
راسره وه زما سر یی خپله غیږ ه کی ایښی وو موټر کرار کرار روان وو دا
وار یی احتیاط کوو تیز یې نه چلوو .سر می په سپینه پټئ پاستمان شوی
وو لږ لږ سوځیده زړه می ډیر ارامه وو هیڅ نه پوهیدم چی زه څوک یم او
په ما څه شوی او څه روان دي .بدن می سست وو ځلند مور راته وکتل
مسکئ شوه راته یی وویل " ګرانه زوی جانه ستا نوم څه دی ؟ " ما وویل "
زه نو څه پوهیږم تاسو ټول څوک یی چرته ځو؟ په ما څه شوي؟
د موټروان مور سترګی نمجنی شوي ځواب یی رانه کړ موټر په یوه کوڅه
وردننه شو چې دواړه خواوو ته غټي غټي بنګلي وی بیا یی ښي لورته موټر

تاوو کړ د یو لوی ګیټ تر شاه یی موټر ودروو ارنډ یی ووهه یو زوړ سړي دروازه خلاصه کړه موټر وردننه شو او یو څنګ ته یې ودروو زه ځلاند او د ځلاند مور له لاسه نیولی وم له موټر نه یې راښکته کړم د
کورنۍ غړی یی هم راغلل چې دوه انجونی او یو هلک وو زه یی د کور دوهم منزل ته پورته کړم کوټه ښه ګرمه وه .ښکلی کوټه وه ځلاند دوی د اقتصاد له لحاظه برابر ښکارېدل .د کوټې په تخت یی سملولم کمبل یی راباندی په پښو واچوله د کوټې ګروپونه یی بل کړل ټول رانه راتاوو وو .
زما سترګی پټی پټی کیدی ځلاند می په سر لاس راتیر کړ راته یی وویل " ګرانه ته اوس ارام وکړه "بیا ټول له کوټې ووتل د کوټې دروازه یي راپسی بنده کړه د کړکۍ نه هخوا د مرغانو اوازونه می اوریدل کوټه کی می شاوخوا کتل ښکلی کوټه وه تیزو ګروپونو کوټه ځلوله .ښکلی سره قالینه پری هواره وه توشکونه پری پراته وو یوه ښایسته لویه د سامان نه ډکه الماري هم وه .فکر می ګډوډ وو ذهن کي مي هيڅ نه راتلل سترګی می پټی کړی له یوازیتوب می خوند اخیسته"
طوطی راته کتل، بیا د سیند غاړی ته ورنیږدي شو اوبه یی څښلي .زه هم ورغلم مخ ته مي د اوبو لپه واچوله اوبه یخي وی بیرته مو په چمن کي ډېه ووهله طوطي ته مي د انګورو دانی واچولی کله مو چی انګور وخوړل طوطی وویل " کله چی ته ویده شوی نو بیا". .....

.

زه په چمن اوږد وغزیدم د سر لاندی می جوړه لاسونه کېښودل ومي ويل "کله می چی سترګی خلاصی کړی ساعت ته می وکتل د ماذیګر څلور نیمي بجې وی لاسونه پښنی می سست وو د پاسیدو وسه می نه درلوده ډیر په زحمت می د کړکۍ په لور اړخ بدل کړ د کړکۍ نه لاندی باغچه ښکاریدله قسم قسم ګلونه پکی وو له هر ګل نه یو یو بلبل تاویده د ګلونو خوشبیی می حس کړه .دا مال دولت هم عجیبه شی وی غریب سړی خو تباه وی اوړی کی یی ماشی چیچی او په ژمی کی یی یخني ژامی رپوی په شکیدلی کټ کی

به شپه تیروی ستړی ستومانه به وی همیش به ورسره د سباه ورځی غم وی، چی بی ډوډي او په لوږه پاتی نشی، بس همداسی غمونو بي وخته سپین ږیری کړی وي. غوښتل مي چي سر پورته کړم خو ډیر دروند شو بیرته مي پر بالخت
کیښوده شاوخوا می وکتل کوټه کی څوک نه وو لږه شیبه وروسته زما د کوټې دروازه خلاسه شوه ټول راننوتل د ځلاند مور سره خواړه وو ځلاند خور سره چای وو ټول زما نه راتاو شول د ځلاند پلار راته په سر لاس کیښوده راته یي وویل "یواځې دپښتو ناولونو کـــانـال چینل کې ناولونه درته نشر وم
زما شمیره صفر اوه صفر درې څلور اویا څلور پنځوس پینځه ویشت بچو اوس څنګه یی ما وویل " زه خو ښه یم ولی
په ما څه شوی"
د ځلاند مور مي سر راته جګ کړ لاس یي راته د مل لاندی کړ او په کراره یی کینولم په کاپ کی یی کیک نیم کړ ماته یي ونیوه او ویویل " زویه هله خوله دی وازه کړه او دا وخوره چی خدای دی بیرته ژر روغ کړی زما زړه بیخی بند وو .انکار می وکړ د ځلاند مور بیا وویل " خیر دی زویه هله نو وخوره ډیر خوند کوی خوله دی وازه کړه هله زویه " مجبور یی کړم د کیک نه می لږ چک ووهه په خوند یی نه پوهیدم د ځلاند مور مسکۍ شوه او په ناز ناز یي راباندی یو پیاله چای او یو کیک وخوړو داسی چالن یي راسره کوو لکه خپل سکه زوی چی یي یم.
کله می چی یو پیاله چای وڅښه نور می سوچ انکار وکړ ځلاند می خوله په دسمال پاکه کړه په اوږه یی راته لاس کیښوده خواته یی رانیژدي کړم او وي ویل " دغسي زما ګرانه زمریه خوراک ډیر کوه چی ژر ښه شي"
د ځلاند خویندو خپلو کی پسیدلي او ماته یی راکتل یوي وویل څومره ښکلی هلک دی هغه بلی یی وویل څومره معصومه څیره یي ده په دې کم عمر کی یی څومره لویه صدمه ولیده.
همداسی وختونه تیریدل او لس ورځي پس می یو ډاکټر د سر پاستمان

خلاس کړ"
 زما له سترګو اوښکی روانی وی طوطی راته وویل " هیله کوم مه ژاړه هله ستر ګی دی پاکی کړه بیا یی راته وویل " راځه چی ځنګله ته ځو نوره کیسه به راته بیا وکړی ما سترګی پاکی کړی ولاړ شوم طوطی می په اوږه کیناسته او د ځنګله په لور روان شو طوطی وویل " راځه چی یوه ټوکه درته وکړم خو په دی شرط چی ته به یی هم راته کوی " ما وویل " سمه ده خو اول به یی ته راته کوی " طوطی وویل " سمه ده وی یو کنجوس بام سرته ختلی وو ښځی یی په تناره ډوډي پخوله کله چی د بام سر نه په راپریوتو کی شو ښځي ته یی غږ کړ وه ښځي یوه ډوډئ کمه پخه کړه زما پته نه لګی"
 طوطی زه له خندا شین کړم ما ورته وویل " اوس نو ماته غوږ شه، یو سړي وو په یوه سترګه به یي خلکو ته کتل او بله به یي پټه کړي وه خلکو تري پوښتنه وکړه دا بله سترګه دي ولي پټه کړي سړي ورته وویل چي دا یوه کار کوي نو څه ضرورت چي دا بله سترګه استعماله کړم، فضول خرڅي ښه شی ندی" .موږ یو دواټساپ چینل کـــانال لرو مینوالو په دې چینل کې یواځې ناولونه او لنډې کیسې درته وړاندې کوو
میسج وکړئ صفر^{0} اوه ^{7}صفر^{0} درې^{3} څلور اویا^{74}څلور ^{54}پنځوس پینځه ^{25}ویشت میسج وکړئ
 ما او طوطی په خبرو خبرو کې ځنګله ته ورسیدو په ځنګل کې مو ښه ساعت تیر کړ او د ښکار کولو وروسته بیرته مازیګر جونګړی ته راغلو .د شپې له ډوډئ خوړلو وروسته مو بیا د جونګړی نه بهر اور بل کړ، زه او طوطي دواړه سره کیناستو، په اسمان کی ستوری پړکیدل د اور د سر نه سپرغۍ پورته الوتلی طوطی وویل " خا ستا کیسه تر دي ځایه وه چي .... کله چی ډاکټر ستا د سر پاستمان خلاص کړ نو بیا"
ما وویل " د هغوئ سره می شپی او ورځي سبا کیدلي خو زما زړه ورسره ډیر تنګ شو که څه هم چې هغوی به ماته ډیره مینه را کوله زه یی په هر څه موړ ساتلم خو زه یي بهر وتلو ته نه پریښودلم ځکه حالت می تروسه

سم نه وو .تل به غلی وم یوازیتوب کی به می زړه خوشحاله وو خو نور
تیښتي ته اړ شوی وم زړه تنګون مي ډیر وو هماغه وو چی یوه شپه می د
تلو اوتیښتي پلان ونیوه د کوټی دروازه یی نن شپه خلاصه پریښوده همدا
موقعه مي وموندہ کله چی دولس بجی شوي ولاړ شوم د خپلی کوټي له
الماری نه می ټولی روپۍ راواخیستی او خپل کالی مي هم چی هغوی راته
کړی وو یو بیک کی مي کیښودل او له ځان سره می واخیسته، له کوټی
کرار راووتلم تیاره وه لاسی برق می ولګوو په پوړیو لاندی منزل ته
راښکته شوم، یوه خوا ویره او بله تیاره وه بدن می لړزي اخیستی و، خو ما دا
هر څه داسی احساسول لکه دا هر څه چی خوب وی ګنګس وم خو
طوطی ګله کله چی حویلۍ ته راووتلم اسمان کی څوارلسمه سپوږمۍ ځلیدله
ستوری تری راتاو وو یوه شیبه لکه د لیونو غونډې ورته ودریدم او بیا
روان شوم کله چی د حویلۍ دروازی ته راغلم غلی می وکتل څوکیدار ویخ
وو د وتلو لاره می نه وه . ناهیلي شوم بیا مي باغچی ته وکتل دروازه یی
خلاصه وه او د باغچی دیوالونه هم واړه وو باغچی ته ننوتلم د باغچی له
دیوالونو هخوا د کوڅی سرک وو .ورو ورو د دیوال په لار روان شوم یو دم
می د نارنج د ونی ترشاه یو غږ واوریده ژر د ونی شاته پټ شوم د یو لاسي
برق رڼا هم ښکاره شوه کله چی لږ لری شو نو ومې لیده چی د ځلاند پلار
وو زړه می بي واره ټوپونه وهل ډیر یی وډار کړم تنفس می په چټکۍ تر
سره کیده ساه ساه وم، سترګی می د یو شیبی لپاره پټی کړی بیا می اسمان
ته وکتل سپوږمۍ می سترګی وبریښولي بیرته د دیوال په طرف روان شوم
دیوالونه واړه وو یوه پخه می د دیوال په سوری کی بنده کړه لاس می پاس
د دیوال نه راوتلی وسپنه کې بند کړ .ورجګ شوم ددیوال هخوا نژدی یو
موټر ولاړ وو بیک می راوچت کړ په موټړ مې پښه کیښوده او په اسانۍ
سره لاندی کوڅې ته راښکته شوم ، کوڅه کی رڼا وه د کورونو مخی ته
ګروپونه بل وو کرار کرار سرک ته راووتلم.
له ځان سره می سوچ وکړ چې چیرته لاړ شم تر څو یوازي او ازاد ژوند
وکړم موټر روان وو یوي ریکشي ته می لاس ونیوه ورروختم رکشه وان

رډی سترګی راته نیولی وی ورته مي وویل " یو هوټل ځنګ ته مي ښکته کړه د هوټل مخي ته یی ښکته کړم هوټل ته ورغلم بیک هم راسره وه د هوټل اداري ته ورغلم ورته مي وویل " یوی کوټې څومره کرایه ده؟ "هوټل والا راپوری وخندل او ویی ویل " ځه لیونیه لاړ شه کور نلری ته خو لا تر اوسه ماشوم یي دلته څه کوي " !هوټل والا ملمت نه وو ځکه زما عمر زما د کارونو سره جوړ نه وو اخیر می ورته روپۍ ډیری کړی هوټل والا خوشحاله شو خو په شکمن نظر یي راکتل نور یی سه ونه ویل له یو بل سړي سره یی پاس منزل ته وخیژولم. کوټه یی راته په نښه کړه کیلی یی راکړه د کوټې دروازه می خلاصه کړه
ښایسته کوټه وه هر څه پکی منظم ایښي وو بیک می پر ځای کړ د الماری مخی ته ودریدم ځان می شیشه کی ولیده هیران شوم بیخي بل ډول مي احساس کوو له خپل عکس سره می خبری شروع کړی " ته به اخیر څوک یي "یو دم می وخندل .سترګي مي پړسیدلي ښکاریدي خوب راتله ګروپ می ناول..نشـرونـکـۍ: salaroo
بند کړ تخت کی سملستم
سهار وختی می چاي وخښه له هوټل نه راووتلم کوټه مي قلف کړه لاندی په ډک بازار کی روان وم پیاده مزل می کوو خلکو ته هیران وم چی دوی څوک دی او څه کوی دا زما لومړي وار و، چی له ډیر وخت وروسته آزاد شوم د روغتون نه د راوتلو تر دی ورځی دا می لومړی وار وو چی دومره آزاد و ګرځیدم همداسی کرار کرار روان وم یخ باد می د سر ویښتان په تندي زنګول یو ګاډی می مخی ته ودریده ما ته شیشه کی ډرایور نه ښکاریده کله چی راښکته شو ومی پیژنده هماغه ډاکټر وو چا چی زما د سر عملیات کړی وو زه ورسره ځکه ډیر بلد وم چي زما د صحت ټوله زیمه د همده په غاړه وه او هر وخت به راسره وو .زه یي له لاسه ونیولم موټر کی یی کینولم راته وویل " هي ته دلته څه کوی؟ !هغه ځلاند دوي نه راتښتیدلی یي کنه؟ ولی تری راوتښتیدي - ما وویل " هغوي زه بهر نه پریښودلم زما زړه یی تنګ کړی وو هیله کوم ما هلته مه بوزه هیله کوم خیر دي.

کله چی داکټر زما معصومیت حس کړ د تسلیت لپاره یي راته وویل" سمه ده هلته دی نه بوځم زه دی خپل کورته بوځم هلته به ما سره ژوند کوی زما هسی هم زوی نشته هر سه چی غواړی زه دی په خدمت کی یم لوبو ځایونو ته دي بوځم " زه ډیر خوشحاله شوم هغه له ځانه سره کورته بوتلم کور یي ښایسته وو خواکی یی شین باغ هم وو کله چی کورته یی بوتلم ډاکټر خپلی ښځی ته زما په هکله کیسه کړی وه هغي هم ورسره ومنله چی نن نه پس زه د همدوی زوي شوم د ډاکتر یوه لور وه شپه او ورځ به می ورسره لوبی کولی ډاکټر او د ډاکټر مېرمني ماته د خپل مور پشان مینه راکوله ددی نه وروسته طوطي ګله زما پالنه ډاکټر شروع کړه د وخت په تیر یدو سره ډاکتر راته خپل پلار او د ډاکتر ښځه راته خپله مور او د ډاکټر لور چی
وړانګه نومیده راته خپله سکه خور ښکاریده .
کالونه تیریدل زما پلار(ډاکټر)په ما او وړانګې باندی مکتب په لومړی درجه پای ته ورسوه . د کانکور امتحان او ډیرو مطالعي وروسته زه او وړانګه طب پوهنځي ته بریالی شو د وخت سره کله چی له طب نه فارغ شو نو د پلار په روغتون کی ما او وړانګی دنده پیل کړه . مور او پلار راته ډیر خوشحاله وو او زما دا یو لوئ ارمان وو چی د پلار سره روغتون کي دنده ترسره کړم هغه وخت نو زما ناروغی بیبني هیره شوی وه هر څه راته سم ښکاریدل د تیر وخت په اړه به مې نه سوچ کوو او که کوو به مي هم نو هیڅ به نه رایادیدل، خپل اصلی مور، پلار، خور او ورور خو ما بیخی هیر کړی وو خو کله
به مې چی د کلي او کلیوال ژوند په اړه یو څه واوریدل یا به می ولیدل نو په ذهن کی به می کش مکش پیدا شو او یو څه به راپیاد شو خو بیا به می پری هم دومره فکر نه کوو ځکه د زما د ځوانئ مستی شیبی وی .زما عمر تقریبا شل کاله وو او وړانګه زما څخه دوه کاله کشره وه یعنی اتلس کلنه وه. . .....

وړانګه ډیره شوخه وه وخت نا وخت به یي زه زوروولم وړانګه زما هم

خور او هم ملګري غوندي وه کله به یی ملګرو ته زما په اړه داسی هم ویل
"هاغه ډاکټر مي ورور دي امتحان کي به ما نقل ورکوو هغه ما کامیاب
کړي نور په هیڅ نه پوهیږي هر واري به تري په سیتاج مرحله کي چنګښه
تري مرداریده"
کله به وړانګي راته د روغتون توره خاله ښودله او راته به یي ویل چی "
تاته به دا غواړم که ودی کړه نو مزي به دی وی دواړه به روغتون کی یی
او زما تر امر لاندی به کار کوئ " دا به یی وویل او وبه یې خندل له ما به
یې منډه کړه خو ما به ورته بیا داسی ویل " ته خو شیشکه یي او سیده دی
د چنګړیانو کوڅي ته بوځم او هلته درباندی بنګړي خرڅوم ته خو هسی هم
شیشکه یی په زور به له خلکو پیسی هم اخلی خو خیر تنخوا به درته زه
وټاکم خو طوطي ګله دا او دې ته ورته ټوکی به مو هله کولی کله به چی روغتون
کی زموږ د چایو دمه وه ټول ډاکټران به راټلل زموږ روغتون ته چی مشر
یی زمور پلار وو په کابل کی یي ځانګړي نوم درلوده زموږ روغتون
خارجی ډاکترانو هم پکی دنده ترسره کوله ، ډیر عصری وو د سهار له اوو
بجو تر ماښام شپږو بجو پوري به ما او وړانګی کار کوو ماښام به موږ
تری راتلو په خپل موټر کی او پلار به مو ناوخته راته کارونه به یی ډیر وو
.
زه د کابل د ښار په رنګینیو کی ډوب وم هر څه یی رانه هیر کړی وو .خو.موږ
یو دواټساپ میسج وکړئ
کله به می چی د کلی په اړه کومه خبره واوریده نو فکر به می خراب شو یو
څه به می ذهن ته راتلل خو نه به پوهیدم.
د پلار او مور سره می دا خبره شریکه کړه دی وخت کی وړانګه هم ناسته وه
.مور او پلار مې یو بل ته وکتل وړانګه هم چی زما په کیسه پوهه وه ماته
یی غلی راوکتل بیرته یی سترګی ښکته کړی زه نور هم حیران شوم او دا
فکر می زړه ته شو چی ولی دوی داسی بل ډول احساس وکړ آیا په ما کی
کومه ستونزه ده؟
لږ سه خاموشی شوه زما زړه کی وسوسی زیاتیدی پلار مي(ډاکتر)مسکی

شو او راته یی وویل " څه خبره نشته دا خو وړه خبره ده په زهن دی بوج مه اچوه که د روغتون کار دربان‌دی زیات وی نو کم یی کړه روح دی تازه ساته د کار کولو په وخت فکر دي ټول کار ته ساته او رخصت ورځو کي تاته اجازه ده چکري وهه بل علت يي دا هم کيداي شي کله چی ته وړوکی وی په ماشومتوب کی دی درز خوړلی وو چی سر دی ډیره ضربه خوړلی وه شاید د همغی وجه وی زویه"

ما له ځانه سره وویل ایا دا ستونزه په کلي پوری څه اړه لري نه پوهیږم چی څه کیسه ده؟ د دی خبرو په اړه می فکرونه نور هم ډیر شو او تشویش مي کوو او یو ډول شک راته پیدا شو"طوطی ته می وکتل سترګی یی مړی مړی کیدی اور هم په مړکیدو وو اور

ته می تیز پوکی ورکړ اور تازه شو طوطی غلی راکتل لکه زما د کیسی انتظار چی کوی یو سوړ اسویلی می وویسته او بیا می وویل

" زما پلار یعنی هماغه ډاکټر او زما مور یعنی د ډاکټر میرمن ته زما ددي ستونزي په اړه یو ډول ویره هم پیدا شوه او په دی ډاریدل هسی نه چی ټول تیر ژوند ما ته رایاد شی او خپله کورنئ هم رایاده شی نو د همدی په اساس به یی زما د همدغی ذهنی ستونزی په اړه زما ډیره پوښتنه کوله خو زما هم له ذهنه نه وته.

له یوه طرفه داکتر زما سره لویه دوکه روانه کړی وه .زما د مور، پلار، ورور او خور احساس او فکر ورسره نه وه خو له بل طرفه یی زما لاس نیوی وکړ او زما په داسی بد حالت کی ماته د یتیم او یسیر احساس رانه کړ په ما يي ټول ارمانونه پوره کړل له ما يي یو تکړه ډاکټر جوړ کړ د بادشاهۍ ژوند يي راته جوړ کړي وو خو که دوی نه وائ خدای خبر چی زه به دومره وخت ژوندی پاتی وم!

وخت تیریده په کابل کی د یخنئ موسم رخصتی شوه یوه اونئ زموږ پر ځائ يي نور ډاکټران وګومارل د تل په څیر زما پلار د لندن په چکر له ملګرو سره تله .وړانګی هم ویل چی پلار سره به لندن ته لاړ شو خو ما بیا نه منله ما ویل چی دا وار به د خپل هیواد نورو ولایتونو ته چکر وهو

د وړانګی سترګی مړاوی شوی زما خبره یی ومنله د مور په کوټه کی ناست
وو مور مي هم راغله پلار می میلمنو سره وو مور سره مو د چکر خبره
شریکه کړه هغي هم وویل " سمه ده لاړ شئ زه به هم خپلو ورونو کره په
چکر لاړه شم " وړانګی په تخت ډډه ووهله او ماته یی راکتل خپل موبیل یی
لاس کی اړوو راړوو او سوچ کی وه کله چی ما وروکتل مسکۍ شوه راته
یی وویل " ته خو سردار یی دادی ستا می ومنله ستا په خوښه دا ځل به په
هیواد کی درته چکر درکوم " ما تری مننه وکړه وړانګي به همیش ماته
کتل زه پرې ډیر ګران وم هیڅ کله به له ما نه جدا کیدله زه نه پوهیدم چی
وړانګه ولی داسی راته ګوری خو هغی بیا له ماسره ځکه مینه لرله چی زه یی
اصلي وررور نه وم خو ماته به د خور غوندی ښکاریدله ما وړانګی ته
وکتل ورته مي وویل " ته اوس ولایت وټاکه سر له سبا په چکر ځو
لخیره"وړانګي وویل " داسی چی ده نو ننګرهار ولایت ته ځو " ما ورسره
ومنله خو د ننګرهار نوم اوریدو سره می داسی حسوله لکه دي نوم سره
چي له مخکی هم ډیر عدت وم له هماغي ګړئ نه مو مور د سفر لپاره
بیکونه تیار کیښودل پلار می هم راغي له هغه مو اجازت وغوښته خوشحاله
شو د جیب خرچه یی هم راکړه که څه هم موږ سره د هیڅ څه کمي نه وو
طوطي ګله د سهار ناشته مو وکړه ما او وړانګی ځان تیار کړ اوس به یی
نو راته بی وخته خندل کله چی بهر راوتلو ښایسته واوره وریده ټوډي موټر
کی کیناستو د موټر ایسي مو ولګوله شیشی مو بندی کړی وړانګه راسره
مخکی سیټ کی کیناسته په بسم الله مو سفر شروع کړ او له کوره ووتو. یواځې
دپښتو ناولونو کـــانـال چینل کې ناولونه درته نشر وم
زما شمیره صفر اوه صفر درې څلور اویا څلور پنځوس پینځه ویشت
بهر په کوڅو کی د ماشومانو چغی وی یو بل یي په واورو ویشتل او خندل
یی یوي بلي ماشومي منډي وهلی ما وړانګی ته وکتل ورته مي وویل "
ځومره ښایسته موسم دی ښکلی واوره دا ګلولي ماشومان "
وړانګي کی ژر وویل او بیا زه له تاسره ما وویل " ما خو نه ویل خو تا
وویل نو زه به هم ووایم چی ته راسره یی " وړانګي ځان مرور کړ ما ورته

وویل "اي لیونۍ ته خو مې زړه یې زما ګرانی خور جاني " وړانګي وویل "
سمه ده سمه ده ډیر مالش مه لګوه اوس او ریښتیا دا خو نهه بجې شوي
ته شمشاد راډیو ولګوله صبح بهارا خپرونه به شروع وی "ما وویل "هو
رښتیا ښه دی چی رایاد دي کړ " د موټر رادیو می ولګوله موټر مي
عمومی سرک نه وویسته واوره لا هماغسی وریده .په تور سرک داسی
ځلیده لکه څوک چی په تور ټکری کی سپین غمی ولګوی.
په رادیو کی شهلا عظیمی په خندا او ټوکو سره خپرونه شروع کړی وه .د
میوزیک سره سره شهلا نیمه ماته ګوډه پښتو ویله . دا خپرونه زما او د
وړانګی بیا ډیره خوښیده هر وخت به مو اوریدله وړانګې وویل " نن به یی
".موږ یو دواټساپ چینل کانال لرو مینوالو په دې چینل کې یواځې ناولونه او
لنډې کیسې درته وړاندې کوو
میسج وکړئ صفر^{0} اوه ^{7}صفر^{0} درې^{3} څلور اویا^{74}څلور ^{54}پنځوس پینځه ^{25}ویشت
میسج وکړئ
کومه پوښتنه له اوریدونکو کړی وی " ما وویل " زه نو څه خبر یم خپرونه مو
ښه په خوند اوریدله او موټر می په چټکۍ سره روان کړی وو
ټوکی مو هم سره کولی.
همداسی غرمه جلل آباد ته ورسیدو کله چی ښار ته راښکته شو نو دا هر
څه راته بلدی بلدی حس کیدل لکه پخوا چی می دلته راتګ کړی وو .که څه
هم چې دا زما لومړی ځل وو چی دلته راغلم.
په ښار کی یو عصری هوټل ته نتونو یوه کوټه مو په کرایه ونیوله غرمه
مو همدلته تیره کړه .سامان مو کوټه کی په ځای کړ د سفر ستړیا مو وویسته
او ارام مو وکړ د ماسپښین له لمونځ وروسته مو خپله کوټه قلف کړه او
بهر ووتلو وړانګي وویل " راځه دلته به یو پارک وی هلته به لاړ شو " ما
ورسره ومنله امیر شهید باغ ته لاړو دومره ګڼه ګونه وه اسمان وریځ وو
د ماسپښین مهال وو په پارک کي مو چکری ووهلی چاي هر څه مو وکړل
عکسونه مو هم وویستل ماښام بیا د هوټل په لور روان شو د ښار د
رنګینیو سیل مو کوو .ماسخوتن مهال وو هوټل ته راورسیدو.

وړانګی بالخت ته ډډه وهلې وه موبیل کی یی د پارک عکسونه کتل . زه په جاینماز ناست وم لمونځ مي پوره کړی وو وړانګي وویل " ښه لخیره سبا به چیرته ځو ما وویل " دا واری به یو ولسوالي ته لاړ شو ” وړانګې وویل سمه ده ولسوالی ما لیدلی ښکلی شین باغ او شین بڼ غوندی ده ښکلی سیند هم لری ښکلی کلیوال ژوند لری د وړانګي کلیوال ژوند خبري په اړه مي بیا یو څه رایادیدل وړانګی ته مي بیا وویل " وړانګي چی په ما به څه چل یي چی د کلی نوم واورم نو بیخی می طبیعت بل رقم شی یو څه می ذهن کی ګرځی خو نه پوهیږم چی ولی می سم نه یادیږي وړانګه وپوهیده . چی دده نور همدا وخت دی چی هر څه به مي یاد شی . راته یی وویل " کله چی هغه ځای یا ولسوالۍ ته لاړو نو خپله به په هر څه پوی شی " ما وویل "نو په څه به پوی شم؟ " وړانګی څه ونه ویل سترګی یی نمجني شوي ما پری ډیر ټینګار راوسته خو هغی به بیا خبره په بله کړه .له یوی خوا وړانګي غوښتل چی خپله کورني او اصلی ژوند راته وښایی تر څو خپل صداقت او د مینی اظهار راته وکړی خو له بلی خوا ویریده چی هسی نه ما له لاسه ورکړی ځکه وړانګه پدی پوهیدله چی زه د هغه خور نه یم او هغه زما ورور ندی نو له دې کبله یی راسره مینه وه .وړانګی وویل " ګوره دا خبری پریده ژر چای راوړه چی چای و څښو”

زه لاندی ښکته شوم په چای والا باندی رش جوړ وو لږ وخت وروسته بیرته د هوټل کوټی ته ننوتم وړانګی رانه د چای پیالی واخیستی او ډکی یی کړی وړانګی وویل " اوس نو موبایل کی لډو راواړوه چی لډو وکړو، لډو مو پیل کړه له چایو او لډو کولو وروسته ویده شو کله چی مو د سهار چاي. . .....

.

وڅښه وړانګي راته وویل " نن هماغه ولسوالی ته ځو زه چي درته کومه لاره ښایم په هماغه به ځو ”

دواړه موټر کی کیناستو موسم بارانی وو . ورو ورو د وړانګې په لارښوونه د یوی ولسوالی په لور روان شو کله چی څومره ولسوالۍ ته

نیږدی کیدم نو ورو ورو می ذهن په کار شروع کیده , وړانګی راته وویل " عکیفه زه غواړم یو څه تاته ووایم او که یي ونه وایم نو ته به ولسوالی ته په نیژدي کیدو کی خپله په هر څه پوئ شی.
ما وویل " وړانګي دا ته څه ډول خبری کوی زه خو ستا په خبرو نه پوهیږم وایه څه راته وایی؟"
وړانګی د موټر په شیشه سر کیښوده او د ونو شنو باغونو ته یی کتل چی په منډه منډه تیریدل او ویی ویل " عکیفه تاته خپل وړکتوب یاد شی ؟ "ما وویل " نه ماته د وړکتوب په اړه هیڅ نه یادیږي آیا تاته هم یادیږی چی زه څنګه وم نه پوهیږم یواځي مانه خپل وړکتوب له یاده وتلي او که تانه هم؟ " وړانګي وویل " ماته هر څه یاد دی او شاید ډیر ژر تاته هم یاد شي . غواړم "
تاته هر څه ووایم خو ویریږم چی تا له لاسه ورنه کړم
ما موټر یو وړوکی بازار نه تیر کړ مخ په وړاندی روان وو د وړانګی په خبره لږ وډار شوم ورته مي وویل " هیله کوم ما مه پازابوه سمه خبره راته وکړه هسی می هم طبیعت خراب دی"وړانګي وویل " دا ډیره اوږده کیسه اه !! ته پوهیږی ګرانه ته زما ورور
نه یی او نه زه ستا خور یم"
ما نور څه ویل غوښتل خو وړانګی په اشاره وپوهلم چی ماته غوږ شه بیا یی ورزیاته کړه او ویې ویل " کلونه وړاندې ته د همدی کلی اوسیدونکی وي یواځې دپښتو ناولونو کـــانـال چینل کې ناولونه درته نشر وم
زما شمیره صفر اوه صفر درې څلور اویا څلور پنځوس پینځه ویشت
یو چا دلته په موټر وهلي وی بیا موټروان ته زما د پلار روغتون ته راوستی ستا حالت خراب وو هماغه وو چی تا خپله حافظه له لاسه ورکړه او ذهنی ناروغ شوی میاشت وروسته موټروان له ځانه سره کورته بوتلی له هغه کوره ته وتښتیدي بیا زما پلار لیدلی وی له ځانه سره یی کورته راوستی زما پلار پرته له ما کوم اولاد نلره نو ته یی خپل زوي وګڼلی او زه یی درته خور معرفی کړم، خو دا هر څه رښتیا نه دي کله چی تا زموږ کور

کی استوګنه پیل کړه زموږ کور کی برکتونه پیدا شول کله چی د پیغلتوب مرحلی ته ورسیدم، نو زما زړه له تاسره بندی شو ما نور نشو کولی چی دا هر څه وزغمم او ستا دا د خور خور چی ماته به دی ویلی دا الفاظ می نور نشو زغملی .دوه میاشتی مخکی می ستا د اصلی کور او اصلی ځاي په اړه څیرنه پیل کړه هغه ځای چی ستا پخوا استوګنځي وو هغه همدا ولسوالی ده .
هیله کوم ګرانه ته مې مینه یی زما زړه یی ما یواځی مه پریده"
کله چي ما د وړانګی دا خبرې واوریدلی سترګي مي رډې وختلې .حیران وم چی څه ووایم خو کله چی می د خپل کلی په مست او ښپانده سیند سترګی ولګیدلی هر څه مي ذهن ته راغلل ، اها دا هغه سیند وو چی وړکتوب کی به ما له خپل ورور مشال سره به پکی لامبل .
له خولی می اخ اخ الفاظ وتل نور موټر چلول رانه نه کیدل .حالت می ډیر خراب شو مخ پر وړاندی په تور سرک روان وو .یوی خواته د ونو شاته د سیند اوبه په ګړز سره روانی وی بلی خوا ته د لویو پټیو شاته اوږدي اوږدي کلګانې ښکاریدي. وړانګي زما حرکات څارل او ژړل یی زما په ذهن کی د تیر ژوند ټول
یادښتونه راتازه شول، کله چی لږ مخکي لاړو یوي لوری ته یو لوی مکتب په نظر راغی دا هاغه مکتب وو چی زه به مې له ورور سره ورته راتلم.
د کلی نقشه هماغسی وه خو یو څه بدلون یی کړی وو کلي کي نوری نوی کلګانې هم جوړي شوي وی . د مکتب څخه لږ مخکی می موټر ودروو نور می د زړه طاقت نه وو چی دا هر څه وزغمم.
موټر نه ښکته شوم شاوخوا می وکتل خپل مور ، پلار ، ورور او کوچنۍ خور راياد شو.ل په لوړ غږ مي وویل " اه زما مور به اوس هم ماته انتظار وی؟ ! یا خدایه دا څه ډول حالت شو ؟ "وړانګه هم له موټر نه راښکته شوه زه د پښو په سر ناست وم سلګی می وهلی وړانګي راته په اوږه لاس کیښوده، ژړا می په غوصه بدله شوه د وړانګي لاس می ټیل وهه ورته مي وویل " ځه ورکشه ما نور یوازی پریده تاسو له ماسره دومره لویه دوکه وکړه د خپل زوی په توګه مو رانه کار واخیسته او زما د کورنی په کیسه کي هیڅ

"نشوی خدای دی داسی درد تاسو ته درکړی لکه نن ورځ مو چی ماته راکړ
وړانګی تر دې دمه زما غوصه نه وه لیدلی خیز یی ووهه شونډی یی مړې
شوئ راته یی وویل " دا هر څه زما د پلار له لاسه وشو مور می ورته ډیر
وویل چی ستا کورنئ پیدا کړی او ورته دی وسپاری خو پلار مې نه منله
نور ما نه غوښتل چی تا دی نا خبره پریدم .هیله کوم ما وبښه "زما زړه له
فریادونو ډک وو .خپل کور رایاد شو مخی ته می د شفتلو پټی وو هر څه
می په مکمله توګه رایاد شول . ولاړ شوم په کرار کرار د شفتلو د پټیو په
پوله روان شوم آسمان هم وریځجن وو نری نری باران وریده وړانګه
راپسی غلی راروانه وه .شاوخوا می کتل په کلی کی خاموشی خپره وه . دا
اوس هغه پخوانی کلی نه وو پاتی داسی راته ښکاریده لکه طوفان چې
پری تیر شوی وی .تر لری په پټیو کی یو نیم دهقان اوبه خور کوو چی
زموږ په لیدو یي حیران حیران راکتل زه د خپلی کورنی په فکر کې وم چی
هغوی ټول به اوس څنګه وي چیرته به وی له پټیو هخوا کوڅی ته ورسیدو
زما له سترګو نه بي واره اوښکی روانی وی خپل حالت مي د قیامت د ورځی نه
هم سخت احساسوو ، باران هم وریده پښي می په سستیدو وی په
کوڅه کی هیڅوک نه ښکاریدل خو د یو نیم کور څخه به د ماشوم د ژړا آواز
راتله په نیژدي کیدو سره مي د کوڅي په اخیر کی د خپل کور خړ اوږده
دیوالونه ولیدل، ګامونه مي ګړندي کړل ژړا می زور واخیسته.
طوطي ګله زموږ د کور مخی ته یو کور وو چی یو سړی تري راووته دغه
کور زموږ د همسایه وو .له لری یی راکتل کله چی ورنیژدی شوم خپل
کورته د دروازی شکیدلی پرده مي ولیده وړانګه راپسې لکه د سیورې
راروانه وه د کور دروازی ته ورسیدم سړي رډ رډ راکتل ما ونه پیژنده لږه
شیبه د دروازی شاته ودریدم د زړه درزار می په غوږو آوریده په کور کی
خاموشی وه هیڅ د چا غږ مي نه آوریده . په زړه می درد شو سترګی می
پټی کړی لاس می ور تیر کړ دروازه مي ټیل وهله خو لاس می مخکی نه
تله څو واری می دروازه ټیل وهله خو دروازه نه خلاصیده .سترګی می
خلاصی کړی دروازی ته می وکتل لاندی غټ قلف ورته پروت وو .د

دروازی خولی ته کیناستم په چغو چغو می وژړل .هماغه کور مخي ته ولاړ
سړی راغی راته یی وویل " ورورہ تاسو څوک یی؟ دلته دروازی سره څه
کوی "سړي ته می وکتل سترگی یی راباندی خوږي ولګیدي لکه کلک
دوست می چی وی ما ورته وویل " ورورہ ددی کور والا خلک څه شول او ستا
نوم څه دی.
سړي وویل " زما نوم کمال دی" ما د کمال د نوم په اوریدو سره کمال ته غاړه
ورکړه طوطي ګله کمال زما
پخوانی د ماشومتوب ملگری وو، کمال حیران وو ما ورته په چغو کی وویل
"زه .....زه عکیف یم !! ددي کور ورک شوی هلک یم "!! کمال زما د نوم
په اوریدو سره حق پک شو سترگی یی رډی شوی او څو ځلی یی زما نوم
تکرار کړ څه ته عکیف یی! ؟"
دا خبره یې وکړه او کلک یی په غیږه کی ونیولم په چغو یی راسره وژړل او
راته یی وویل " عکیفه دا ته چیرته وی ولی دی دومره ناوخته کړه ؟" کمال
همداسی د فریاد چغي راته وهلی وړانګه هم چی خوا ته مي ولاړه وه
ژړل یی.
کله چی زموږ سلګۍ غلی شوی کمال می پر اوږه لاس کیښود او ما ورته
وویل " هیله کوم زما مور، پلار، ورور او خور څه شول هغوی چیرته دی؟"
کمال وویل " اه ولی دی دومره ناوخته کړه !! کاش چی ته مخکی راغلی
وی او ستا کورنۍ " !!
کمال دی خبرو سره بیا په ژړا شو راته یی وویل " ستا د کورنۍ ټول
"
غړی همدی کلی کی دی، دومره لری نه دی تللی
کمال زه له لاسه ونیولم او په یو لور یی روان کړم کمال ته مي وویل "
ته می چیرته بوځی هیله کوم ماته می خپله کورنی راوښایه"
کله می چی پام شو کمال زه د کلی د هدیری په لور روان کړی وم بدن
می سست شو په سترگو می تیاره راتله کمال مي له لاسه کش کړ هغه راته
وویل " هیله کوم عکیفه ارامه وسه زه دی خپلی کورنۍ ته بوځم ستا کورنی

اوس له غمونو خلسه شوی ده اوپه خوارہ خوب ویده دی"
دده په خبرو می د تلو او ودرېدو توان له لاسه ورکړ .د هدیری ځنګ ته پر ځمکه پریوتلم له یوه لاسه کمال او له بل لاسه وړانګی ونیولم او راپورته یی کړم. . .....

هدیری ته یي رادننه کړم .د څلورو قبرونو مخي ته یی کینولم .کوم کلیوال به چی لیدلم نو را منډي به یی وهلی او حیران به وو یوي خواته مي کمال او بلی خواته وړانګه کیناسته.
زما حالت خراب وو خدای خبر چی ما به په هغه شیبه څه ویلي او څه حالت به مي وو .کله چی په هوښ شوم لومړي قبر ته مي سترګي نیغي شوي .کمال وویل " دا ستا د مهربانی مور قبر دی " اه څومره دردونکي صحنه وه .ورنیزدی شوم په قبر می سر کیښوده او داسی می وویل " ولی بې وفا شوی تا به ماته ډیر انتظار کړی وی پاسه مورجانی دا دی زه راغلم ما خپلی سینی ته جوخت کړه هماغسی می بیا ښکل کړه کنه موري ته ولی زما نه دومره لری لاړی او مروره شوی رانه موری ته پوهیږي پر ما څه وشول زه د ښاریانو د پنجو لاندی ګیر وم موری له ما نه یی تاسو ټول هیر یواځې دېښتو ناولونو کـــانـال چینل کې ناولونه درته نشر وم
زما شمیره صفر اوه صفر درې څلور اویا څلور پنځوس پینځه ویشت کړی وی .... موری ما ډیر وښه هیله کوم موری یوڅه خو ووایه کنه ... وګوره موری ستا ارمانونه ما پوره کړل ...موری دا دی زه ډاکټر شوم موری ستا زما زلمیتوب ته سترګی وی موری اوس اوګوره کنه زه ځوان شوی یم..... هیله کوم زه بی له تا ژوندی نشم پاتی کیدلی زه تاته ډیره اړتیا لرم ته می روح یی مور جانی هیله کوم ماته د یتیم او یسیر لقب مه راکوه"
سترګو می اوښکو ته ایجازت ورکوو او لاری یی زما په مخ جوړی کړی وی.
طوطی راته مخي ته ودریده راته یی وویل " بس کړه عکیفه نور دی ځان مه زوروه ناوخته دی راځه چی نور ویده شو ستا د ژوند کیسی خو زما زړه

اوبه کړه"ما سترګی پاکی کړی ولاړ شوم پوزه می کش کړه اوږده ساه می
وویسته سوړ اسویلی می له خولی ووته.
آسمان کی ستوری ځلیدل جونګړي ته ننوتلو شمعی می ولګولی زما حالت
ښه نه وو په خپل ځای کی ځملاستم سترګی می شمعی کی ګنډلي وی
طوطی رانیږدي شو زما دا حالت یی نشو زغملی راته یی وویل " هیله کوم
بس هر څه تیر شول دا همداسی یوه کیسه وګڼه که زه پوهیدلم چی ستا د
ژوند کیسه به دومره دردناکه وی نو هیڅ کله به می درنه د اوریدو غوښتنه
نه وه کړي خو هیله کوم ما وبښه انسان په یو حالت کی نه وی کله به یی
خوله له خندا ډکه وی خو شبیه به تیره نه وی چی سترګی به یي یو
زوریدلی درد نمجني کړی خو هر حالت کی له صبر نه کار اخله دا هر څه یو
امتحان دی ګرانه" طوطی راته وویل " شابه ګرانه اوس راته مسکی شه چی زړه
می
درباندی خوشحاله شی"
زما د طوطی خبرو او هوښیار تیا او نصیحت ته خندا راغله او حیران
شوم له ځانه سره مي وویل " دا الوتونکی څومره رحمدله او هوښیار دی
له انسان سره څومره مینه لری څومره رحم ورته په زړه کې لری خو
افسوس چی انسان بیا د انسان وینی ته ناست وی پاتی یی لا الوتونکی"
طوطی ته می وخندل بیا لاړه خپل ځایځ کی اوده شو ما د طوطی لپاره
سترګی پټی کړی وی خو خوب نه راتله کله می چی د طوطی سترګی پټی
ولیدي زړه می ورته دعا وغوښتله او د طوطی په رحمدلی کی می سوچونه
پیل کړل تر دی چی سهار شو.
دا ورځ مو هم په خوښئ تیره کړه .د شپی مو بیا هماغسی بنډار جوړ کړ
طوطی زما د ژوند پاتي کیسي ته په طمع وو .ما هم د کیسی وروستئ برخه
ورته شروع کړه .اسمان ته می وکتل سپوږمئ پکی کړه لري ولاړه وه .ومی
ویل" اه طوطی ګله همداسی د پلار، ورور او کوچنئ خور قبر ته مي هم خپل
فریاد وکړ او په چغو چغو می ورته وژړل خو نه چا ځواب راکړ او نه می د
زړه سکون پیدا کړ .کمال زه له مټه ونیولم کله می چی پام شو یوی خوا ته

وړانګه ناسته وه بله خوا مي ماشومان او سړی رانه ددایري په شکل راتاوو وو .کمال زه د کور په طرف روان کړم کلیوالو خپلو کې سره خبرې کولی زه یی پیژندلی وم نو ځکه ټولو له خولي د څک څک غږونه راتلل زه کمال کورته ننویستم دیره کی یی کټ پروت وو هلته زه او وړانګه کیناستو شیبه وروسته یی چاي راوړ.

کمال نه مي د خپلی کورنی د مړینی پوښتنه وکړه .کمال وویل "اه ستا کورنۍ له تا وروسته ډیر دردونه ولیدل هغه هم ستا له امله کله چی ته ورک شوی او مور دی له تا خبره شوه ډیره ناروغه شوه پلار او ورور دی تاپسی ډیري هلی ځلی وکړی خو پیدا یی نه کړی چا به ویل چی چا تښتولي یي خو د مکتب هلکانو بیا ویل چی موټر وهلی یی . اخیر دې مور د زړه د حملي له امله له دی دنیا لاړه .خور دی هم د مور پسی دوه سلګی وکړی مور او خور دی په یوه ورځ خاورو ته وسپارل شوی.

بیا همداسی وختونه تیریدل دوه کاله وروسته دی په پلار غریبې ډیره شوه ستا ورور مشال یی ترکی ته په قاچاکی لاره روان کړ .دوه میاشتو پوري ستا د ورور درک نه لګیده یو وخت ستاسو د کور مخی ته د امبولانس اوازونه شول او عسکرو دی د ورور مړی کورته راوړه چی پلار ستا د ورور مړی ولیده نو زوف به پری راته غاړی یي کي ناستی تر دی چی ډیر بد حالت ته ورسیده .کاکاګانو دی د پلار علج شروع کړ ستاسي پټي یي ټول خرڅ کړل څه روپۍ یي چور او تالا کړي او څه یي ستا پر پلار مصرف کړي خو د پلار دي اخیر د ستونی سرطان شو او هغه هم خپل رب ته ساه ورکړه او ساه به یی ولی نه ورکوله ته او ستا کورنی یی له لاسه ورکړی وو"

ما د کمال نه د خپلی کورنی دا کیسه په ډیره سختی واوریدله خو سترګی می وچی نه شوی نور مي زړه طاقت نه کوو داسي مي ژړل لکه زړه چی د چا چاودیږي او درد یې نشي زغملی چای رانه پاتی وو کمال می مخي ته راغی زه یی غیږ کی ونیولمه.

کمال راته وویل " عکیفه ته چیرته وی تاسره څه شوي وو او دا خور څوک ده "ما ورته د خپل د دوکي او غفلت ژوند کیسه وکړه کمال راته وویل

ځه ښه دا چی تا خو ښه ژوند تېر کړی بس نو نور دی همدوی خپله
کورنی وګڼه دلته خو هسی هم ستا څوک ندی پاتی ماماګان دی هم پېښور
کی دی او ترونه خو دي تاته معلوم دي چي شپه به ورسره سبا نکړي.
هیله کوم دوی یوازی مه پریده تاسره دوی ډېره مرسته کړی خو کاش
چی لومړی یي ستا خپلی کورنی ته خبر ورکړی وو"
ما وړانګی ته وکتل هغي سترګی موښلي په معصومو سترګو یی راته وکتل خو
زما زړه چی خپله کورنۍ یادوله نو زړه کي می نفرت راتله ورته.
ما وویل " نه کماله دوی زما د کورنی قاتلان دی دوی زما د کورنی هر غړي ته
جدا جدا درد ورکړی دا منم چی زما پالنه یی وکړه او ما نه یی یو
لوړ شخصیت جوړ کړ او زه یی بی موره او بی پلاره پری نه ښودم خو تر څو
می چي کورنی په زره کی وی نو تر هغی به زه دوی معاف نه کړ م نور نو زه
ځم د خدای په امان "
کمال راته ډېری زارئ وکړی ترڅو د هغه سره پاتی شم او نور ژوند له هغه سره
تیر کړم خو ما ونه منله خدای په اماني می ورسره وکړه او د
خپلې کورنۍ د مزار د وروستی دیدن لپاره هدیرې ته لاړم وړانګه راپسې
لکه د سیوری رارونه وه . قطار قبرونو ته مې کتل د کورنۍ د هر غړی یاد
می زړه کی راتازه کیده د مور قبر ته مي وکتل هغه وخت رایاد شو چی مور
راته غوړه ډوډی په بکسه کی اچوله او بیا یی زما غومبوري تاو کړل او په
تندي یی ښکل کړم.
بیا مې د پلار قبر ته وکتل هغه وخت رایاد شو چی موږ واړه وو پلار له یو
لاسه زه او بل لاسه می ورور مشال نیولی وو او دوکان ته یی روان کړی
وو لاره کی یی راته وویل " عکیفه بچو ته دوکان کی څه اخلی " ما ورته
وویل " کیک کیک ککو والا کیک " ! مشال وویل لا لا زه منه اخلم"
د پلار رحم دلي می حس کړه بیا مي د مشال قبر ته وکتل هغه وخت رایاد
شو چی موږ واړه وو یو کلیوال هلک سره می جنګ شو غیږ په غیږ وو کله
می چی ورور ولیدم رامنډه یی کړه موږ دواړه یی خلاص کړو کلیوال هلک
یی دوه سپیړی ووهه زما غوصه یی ارامه کړه.

د ورور رحمدلی می حس کړه .بیا می سترګی پاکی کړی د خور قبر ته می وکتل هغه وخت رایاد شو چی ما درز خوړلی وو لاس می مات وو او پلاستر کړي مي وو په کټ کی پروت وم خور مي څنګ ته راغله غلی یی راته وویل " ګرانه لالا لاس دی ډیر درد کوی؟ "دی خبری سره می خور په ژړا شوه مور ته یی وویل " زما د لالا لاس به کله روغیږي موري اوګوره هغه یی څومره په عذاب کړی دی "د خور نرم او ښکلی احساس می حس کړ. ټولو قبرونو ته می کتل زړه می نارامه وو نه پوهیدم چی څه وکړم له ډیر ځنډ وروسته راپاځیدم .پلاستیک د قبر څنګ کې پروت وو راوامي خیسته د پلار، مور، ورور او خور د ټولو قبرونو نه می لږه لږه خاوره راواخیسته او پلاستیک کی می واچوله.

پلاستیک می له ځانه سره واخیسته او ولاړ شوم د سرک په لور روان شوم شا شا ته می قبرونو ته کتل زړه می نه کیده غوښتل می چی ځان ورسره همدلته دفن کړم، خو ناشونی وه.

کله چی سرک ته ورسیدم د ماسپښین دوه بجي وی نری نری باران وریده اوښکو می له باران سره ملتیا کوله زموږ موټر لا هماغسی ولاړ وو کله چی . .....

.

موټر ته راوراسیدم شاته می وړانګه هماغسی راروانه وه څه یی نه ویل غلی غلی یي راکتل شاید د ویلو ورسره څه نه وو پاتی ما په موټر ډېره ووهله وړانګه یو څنګ ته ودریده راته یی ویل " عکیفه راځه چی ځو هیله کوم موږ یواځی مه پریده " ماته غوصه راغله ورته مي وویل " ځه ورکشه زما د کورنی قاتلانو زما ژوند مو تباه کړ خپلی خوشحالیو ته مو کتل زما کورنئ درنه هیره وه تاسو زما د کورنۍ له غړو یوه یوه ساه ویستلی ده .په ما مو شکلونه بد لږي ځه ورکشه"!!

وړانګه راته پښو ته پریوته او په ژړا یی راته وویل " عکیفه هیله کوم ما یواځی مه پریده ما به تل د خپل پلار سره ستا د کورنۍ په اړه شخړه کوله

چې تا دی خپله کورنی ته وسپاری خو پلار مې کله منله .ته زما زړه یی هیله کوم زه له تاسره مینه لرم ما ستا لپاره ډیر انتظار کړي هیله کوم .که دي خوښه وي نور به له مور پلار سره نه اوسیږو زه او ته به بیل ژوند پیل کړو"

ما وویل " ما نور یواځې پریدئ زما زړه مو مات کړی ماته ستاسو سترګو کي د خپلي معصومي کورنئ ويني او مړي ښکاري بل زما زړه کی له انسانانو کرکه پیدا شوه زه نور انسان سره ژوند نشم کولی زه ځم . او ستا مینه ، ما تاته تل د خور په سترګه کتلی زه تا څنګه د خپلې مینې په توګه وساتم راشه اخیری عکس راسره وباسه بیا به دی ارمان وی دروستي ځل لپاره مي ښه دیدن وکړه خو دا یاد ولره چی ته راته د خور په شانتی ښکاری خو زه ستاسو له دومره دوکو څه خبر وم "وړانګه نوره هم په ژړا شوه راته یی وویل " هیله کوم ما مه پریده زه به ستا لپاره له خپلی کورنئ نه تیره شم ته چی کوم ځای ښایی هملته به اوسو هیله کوم " وړانګي ډیری زاری وکړی خو ما ونه منله کله چی وړانګه پوه شوه چی زه تري روانیږم نو موبایل يي راواخیسته او یو عکس یی رانه وویسته بیا یی له خپلی غاړی د سرو امیل راوویسته لاس کی یی راته کیښوده او راته یی وویل " ګرانه عکیفه ته زما روح یی .پرته له تا شاید زه خپل ژوند له لاسه ورکړم خو که مړه شوم نو ستا د کورنی قبرونو څنګ ته به زما قبر هم جوړ شي نو دا د لاس د یوی نښې په توګه وساته خو دا مې واوره زه به هیڅکله ستا بیلتون ونشم زغملی هیله کوم ژوند مي وژغوره هیله کوم " ما د وړانګي سترګو ته نشو کتلی درد پکې له ورایه ښوپونه وهل د لاس نښه می تری واخیسته ما ورته د خپل لاس ساعت موبایل او د موټر کیلی ورکړه ورته مي وویل " هه دا واخله زما نور پاتی ژوند کی دی ته اړتیا نه لیدل کیږی له تاسو څخه زما د سالمی پالنی مننه کوم نور نو د خدای په امان خو پلار او مورته دې ووایه : عکیف یواځي دا خبره تاسو ته ډالی کوله چی خدای مو داسی کړه لکه څنګه مو چی زما کورنئ تباه کړه او زما پاتي ژوند مو تباه کړ " وړانګي وویل " امین امین خدای دی ما سره د خپلی کورنی تباه کړی چی زما کورنئ ستا

غوندی د نازولی کورنۍ تباه کړه ” ما ورته وویل " شا اوس که کوم اخیری
آرمان لری نو راته یی ووایه"
وړانګي زه له لاسه ونیولم راته یی وویل " ګرانه عکیف جانه فقت یو وار
راته ووایه چی زه له تاسره مینه لرم او مسکی شه راته که بیا مړه هم شوم
نو خیر“ ناول نشرونکۍ: ســـالاروو
ما وویل " زه درته ځنګه ووایم خو چی ستا وروستی آرمان دی نو سمه
ده زه له تاسره مینه لرم وړانګی ترخه مسکا وکړه او ژړا یي زور واخیسته. زه
تری په تور سرک سیده روان شوم وړانګی زه له لاسه نیولی وم نه
یی پریښودلم لاس می تری کش کړ وړانګی چغه کړه په خپلو لاسونو یی سر
کلک نیولی وو چغي یی وهلی او راکتل یی.
زما زړه سست وو کرار کرار روان وم طوطی ګله نه پوهیدم چی چیرته لاړ
شم نری نری باران هم وریده په کلی کی خاموشی وه شاته مي وکتل
وړانګه په پناه کیدو وه رانه او د چغو غبږونه یي اوریدل کیده دواړو خواو
ته می د ونو قطارونه وو په تور س ک روان وم مخامخ غره ته می وکتل
همدغه غر می د اوسیدو ځای وټاکه ورروان شوم له دوه ورځو مزل
وروسته طوطی ګله دی غره ته راغلم . اول وخت کی می ډیری ستونزی
تیری کړی خو وروسته می هر څه ځان لپاره چمتو کړل دا جونګړه می
تیاره کړه میاشت کی به لکه د اوس په څیر یو وار خپل کلی ته تلم او د
کورنۍ ټولو قبرونه به می لیدل په دریمه میاشت چی کله خپل کلي ته لاړم نو
د خور ځنګ ته می یو نوی قبر جوړ شوی وو له کمال می پوښتنه وکړه چی
دا قبر د چا دی هغه وویل چی " دا هغه د هغي خور ده چی تاسره راغلی وه
دلته” یواځې دپښتو ناولونو کـانـال چینل کې ناولونه درته نشر وم
زما شمیره صفر اوه صفر درې څلور اویا څلور پنځوس پینځه ویشت
ددي خبري په اوریدو مي بدن لړزا ونیوه ډیر زیات خواشیني شوم ځکه ما
هم خپل ځان په بي ګناه قتل ولړه ځان راته قاتل ښکاره شو که رښتیا ووایم
طوطي ګله نو ډیر زیات په خپلو کړو چي هغي سره مي وکړل پښیمانه
یم.طوطی وویل " آیا انسانان هم ریښتینی مینه کوی ” ما اسمان ته وکتل

تور سکاره وریځ پری راغلی وه ومی ویل " هو طوطی ګله ریښتینې مینه "
شته خو په سلو کی یو کس داسی د ریښتینی مینی مینان پیدا کیږی
ددي خبري سره نری باران شروع شو .جونګړی ته ننوتلو دوه شمعی می
بلی کړی د خوب ځایٔ کی زه او طوطی سره کیناستو له بهر نه د بریښنا او
تندرونو غږونه راتلل . طوطی وویل " دا ژوند هم عجیبه دی د چا ښه وی .موږ
یو دواتساپ چینل کــانال لرو مینوالو په دې چینل کې یواځې ناولونه او لنډې
کیسې درته وړاندې کوو
میسج وکړئ صفر[0] اوه [7]صفر[0] درې[3] څلور اویا[74]څلور [54]پنځوس پینځه [25]ویشت
میسج وکړئ
او د چا بد وي"زما حالت نن شپه یو څه ښه نه وو .زړه مي بي دریغه ټوپونه
وهل طوطي
نه مي دا خبره پټه کړه او هغه خپل ځاي کي ویده شو .زما په زړه ډیر زیات
بوج راته او درد پري راتله خو یو وخت مي سترګي پټي شوي.
سهار د لمر را ختلو وخت وو .طوطي په جونګړه کي چغي جوړي کړي وي
یوي او بلي خواته به له جونګړي تاویده.
د سیند غاړي ته هماغه شپونکي راغلي وو کوم سره چي عکیف بلد وو .
طوطي چي د شپونکي د شپیلئ غږ واوریده له جونګړي په تیزئ راووته او
شپونکي ته یي ځان راوراساوه.
ساه یي لنډه لنډه کیده شپونکي وویل "ولي طوطي ګله څه شوي چي داسي
نارامه یي؟ هغه مالک دي څه شو"
طوطي په وحشت او ساه ساه غږ وویل "هیله کوم راشه د عکیف سترګي
خلصي دي او نور حرکت نه کوي او نه څه وایي ته راشه هیله کوم څه
پري شوي؟"!!
شپونکي چي دا واوریده نو په منډه منډه یي ځان تر جونګړي وراساوه
ګوري چي "' عکیف بنې سترګي چت کي ګنډلي وي او شخ پخ ژیړ مخ په
ځاي کي پروت وو .

شپونکي چغه کړه "إِنَّـا لِلَّـهِ وَ إِنَّـا إِلَـيْـهِ رَاجِعُونَ"
عکیف یي په شاه کړ او په تیزئ یي ځان کلي ته ورساوه طوطي هم ورپسي وو.
شیبه وروسته طوطي د عکیف د قبر په شناخت چي د وړانګي قبر سره
څنګ کي وو کیناسته.
طوطي له افسوسه او له درده ډکي سترګي اسمان ته نیولي وي.

پای!

Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

له کتابونه ډاټ کام انلاین کتابتون څخه په وړیا ډول
په ډېره آسانه بڼه صفاء هراړخیز کتابونه ډاونلوډ کړئ!

www.ketabona.com

@Ketabona
www.ketabona.com
info@ketabona.com

TALK TO US
+93 767 616767
info@Ketabona.com